

Arrest

nr. 218 640 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H.CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 april 2018 dient de verzoekende partij, bij de Belgische ambassade te Kampala (Oeganda), een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D), in het kader van een gezinshereniging met mevrouw U. M. S.

1.2. Op 4 oktober 2018 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 21/03/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van H. M. M., geboren op 03/03/1994, Hinji, van Somalische nationaliteit, om Y. M. S., geboren op 27/01/1995, van Somalische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat uit voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon over een OCMW uitkering geniet;

Overwegende dat het leefloon niet in aanmerking genomen wordt voor de beoordeling van de bestaansmiddelen;

Overwegende dat de aanvraag van meneer werd ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd, noch vertaald.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende tot slot dat het document "ziektekostenverzekering" niet werd voorgelegd;

Overwegende dat het adres op het huurcontract niet overeenstemt met het adres waar betrokkene momenteel woont en niet geregistreerd is;

Overwegende bijgevolg dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Motivatie

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

De te vervoegen vreemdeling ontvangt een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“

11.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat zij onder meer van oordeel is dat er geen zekerheid kan zijn omtrent de authenticiteit van het niet gelegaliseerde huwelijksdocument.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog.

Dit is immers tevens de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties¹.

Somalische documenten worden niet gelegaliseerd omdat er geen duidelijkheid bestaat over welk Somalisch document als "authentiek" kan worden beschouwd en welk niet.

11.1.2. Dit neemt echter niet weg dat er toepassing had kunnen worden gemaakt van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn.

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

" § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is. kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Artikel 30, §1 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

Een Somalisch document kan nooit worden gelegaliseerd.

Het is dus niet redelijk dat de verwerende partij weigert toepassing te maken van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet.

11.1.3. Verwerende partij had in casu de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij na kunnen gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

De echtgenote van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren.

Het ziet er naar uit dat zij deze moeite niet heeft willen doen en zij geeft dit ook toe in haar nota met opmerkingen. Zij stelt immers dat er geen geloof kon worden gehecht aan het relaas van de echtgenote van de verzoekende partij die zich het vluchtelingenstatuut geweigerd zag, doch wel subsidiaire bescherming kreeg. De verwerende partij gaat er hierbij echter aan voorbij dat enkel de precieze vluchtmotieven door het CGVS in twijfel werden getrokken. Enkel dit deel van de verklaringen van de echtgenote werd aldus in twijfel getrokken. Voor het overige werden de verklaringen geenszins in twijfel getrokken. Bovendien kreeg de echtgenote van de verzoekende partij op basis van haar verklaringen subsidiaire bescherming!

Uw Raad heeft zich reeds verscheidene malen moeten uitspreken over gelijkaardige zaken.

RvV 183 719 dd. 13 maart 2017:

(...)

Het is belangrijk te noteren dat de verwerende partij geen cassatie aantekende tegen deze arresten. De thans bestreden beslissing schendt dus de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

11.1.4. De verwerende partij zal zich wellicht verschuilen achter het feit dat de beslissing nog andere motieven bevat omtrent stavingsstukken die zouden ontbreken (inkomen, bewijs ziekteverzekering en geregistreerd huurcontract). Artikel 8 EVRM luidt echter als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoekende partij in België niet betwist.

11.1.5. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

11.1.6. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenote redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt is een dergelijke belangenafweging een feitenkwestie, waarbij geval per geval een aftoetsing dient te gebeuren.

De verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM, zijn immers van internationaal recht. De verwerende partij kan zich dus niet achter vermeende tekortkomingen van de verzoekende partij conform nationaal recht verschuilen om zich aan de belangenafweging, conform artikel 8 EVRM, te onttrekken.

De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel vooreerst dat de verwerende partij onder meer van oordeel is dat er geen zekerheid kan zijn omtrent de authenticiteit van het niet gelegaliseerde huwelijksdocument. De verwerende partij weet volgens de verzoekende partij zonder twijfel dat de

Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog. Dit neemt volgens de verzoekende partij echter niet weg dat er toepassing had kunnen worden gemaakt van artikel 12*bis*, § 5-6 van de vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn. Een Somalisch document kan volgens de verzoekende partij nooit worden gelegaliseerd. Het is volgens de verzoekende partij dan ook niet redelijk dat de verwerende partij weigert toepassing te maken van artikel 12*bis*, § 5-6 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij de verklaringen van haar echtgenote had kunnen nagaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen. De verwerende partij heeft dit volgens de verzoekende partij niet gedaan omdat zij ervan uitging dat het asielrelaas van de echtgenote van de verzoekende partij niet geloofwaardig was. De echtgenote van de verzoekende partij heeft volgens de verzoekende partij onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren. De verwerende partij gaat er volgens de verzoekende partij aan voorbij dat enkel de precieze vluchtmotieven door het CGVS in twijfel werden getrokken, maar niet de rest van het relaas. Bovendien kreeg de echtgenote van de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar hele betoog richt ten aanzien van één motief van de bestreden beslissing met name dat er geen zekerheid is over de authenticiteit van het huwelijks-certificaat, nu dit document niet gelegaliseerd werd. Echter weigert de verwerende partij de visumaanvraag niet enkel op grond van dit motief. In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat de te vervoegen vreemdeling een leefloon ontvangt van het OCMW en dat artikel 10 van de vreemdelingenwet stelt dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met de middelen die verkregen worden uit aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. Verder wijst de verwerende partij erop dat de voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn.

De verzoekende partij diende een visumaanvraag in op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het verkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van

bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen,](1) evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (2)

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien. Die voorwaarde met betrekking tot de aard van het verblijf is niet van toepassing indien het een alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten;

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap, dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.](3)

[Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.](4)

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een met redenen omklede beslissing, echter eisen dat de in het tweede, derde en vierde lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3

[Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 11, § 2, kan een vreemdeling die met toepassing van § 1, eerste lid, 4° of 5°, toegelaten werd tot een verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot of ongehuwde partner, zich slechts beroepen op het recht om zich te laten vervoegen op basis van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap indien hij kan bewijzen dat hij gedurende twee jaar regelmatig in het Rijk heeft verbleven.](5)

§ 4

Paragraaf 1, eerste lid, 1° en 4° tot 6° is niet van toepassing op de familieleden van de vreemdeling die gemachtigd is in België te verblijven om er te studeren of die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

§ 5

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

[3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.]”

Uit § 5, 2° van voormelde bepaling blijkt duidelijk dat een leefloon niet in aanmerking wordt genomen. De verzoekende partij betwist noch dat zij een leefloon ontvangt, noch dat een leefloon niet in aanmerking kan worden genomen. Zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing zijn de voorwaarden cumulatief, zodat het volstaat dat wordt aangetoond dat aan één van de

voorwaarden niet is voldaan. Dit motief schraagt dus reeds de weigeringsbeslissing. De al dan niet gegrondheid van het betoog ten aanzien van een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft het niet gelegaliseerde noch vertaalde eenvoudig huwelijkscertificaat geeft de verzoekende partij toe dat een Somalisch document nooit kan worden gelegaliseerd. De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat dit document niet werd gelegaliseerd omdat het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend, reden waarom de verwerende partij geen zekerheid heeft over de authenticiteit ervan. Deze beoordeling vindt steun in de bestreden beslissing.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij verder dat het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoekende partij in België niet wordt betwist. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert volgens de verwerende partij normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van de verzoekende partij. Dit neemt volgens de verzoekende partij echter niet weg dat de verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om de verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt volgens de verzoekende partij door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. In casu werd volgens de verzoekende partij geenszins geverifieerd of de verzoekende partij en haar echtgenote ook elders hun familieleven kunnen uitoefenen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij baseert zich in casu enkel op het door haar voorgelegde Somalisch huwelijkscertificaat om haar aanverwantschapsband met de referentiepersoon aannemelijk te maken.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat dit stuk niet werd vertaald, noch werd gelegaliseerd en betwist de authenticiteit van dit stuk, waarmee ze aangeeft dat ze de gezinsband niet aanvaard.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het huwelijkscertificaat niet werd gelegaliseerd aangezien het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bij gebrek aan legalisatie is er geen zekerheid over de authenticiteit van het document. De Raad herinnert eraan dat legalisatie slaat op de controle van de oorsprong van een document. Legalisatie is een officiële bevestiging dat de handtekening van de ambtenaar die een document ondertekende, of het zegel of de stempel op het document, echt is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zelf verklaart dat Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden omdat er geen duidelijkheid bestaat over welk Somalisch document als « authentiek » kan worden beschouwd. De Raad benadrukt dat, wanneer geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd, quod in casu, het vervolgens in beginsel aan de betrokken vreemdeling toekomt om “*andere geldige bewijzen*” voor te leggen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op eigen initiatief, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, bijkomend onderzoek heeft verricht. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de ‘Annexe H’ onder meer het volgende: “*Commentaires sur la demande / sur les documents produits: Aucun jugement supplétif n’a été présente qui explique la délivrance tardive de ce document d’état civil, donc sérieux doutes quant à l’authenticité / véracité du contenu. Considérant que dans le cas présent le document produit n’est pas légalisé car il provient de Somalie, pays dont le gouvernement n’est pas reconnu par la Belgique. Nous ne pouvons donc avoir aucune certitude quant à l’authenticité de ce document. Après un examen plus approfondi nous concluons que les cachets sont en fait imprimés sur le document Somalien via une imprimante couleur. En plus ces documents semblent être produits très récemment.*”.

Uit dit document blijkt dat het huwelijkscertificaat niet alleen niet gelegaliseerd is, maar dat hoewel de gegevens inzake naam, geboortedata en huwelijksdatum zoals vermeld in het voorgelegde huwelijkscertificaat overeenstemmen met de verklaringen afgelegd tijdens diens asielprocedure, het betreffende huwelijkscertificaat van een zeer recente datum is, hetgeen inderdaad blijkt, aangezien het stuk gedateerd is op 5 april 2017, terwijl het huwelijk zou plaatsgevonden hebben op 3 oktober 2013. Verder geeft dit stuk uit het administratief dossier aan dat de stempels die werden aangebracht, afgedrukt zijn met een kleurenprinter. Alhoewel de echtgenote van de verzoekende partij steeds heeft verklaard gehuwd te zijn, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de gezinsband niet te aanvaarden op grond van enkele verklaringen en een stuk waarvan de waarachtigheid in twijfel wordt getrokken.

De verzoekende partij brengt geen enkel ander begin van bewijs bij van haar beweerde familielevens met de referentiepersoon. Ook in het administratief dossier is geen enkele indicatie in die zin te vinden. De verzoekende partij maakt een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. De vaststelling van de verwerende partij dat de familieband niet is aangetoond lijkt niet kennelijk onredelijk, zodat er ook geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU